

РЕШЕНИЕ

№ 7991

гр. София, 07.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **10591** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.125 от Закона за държавния служител (ЗДСл), по реда на чл.203-207 от АПК.

Образувано е въз основа на определение № 21 043 от 23.10.2024 г. по адм.д. № 9040/2024 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 12-ти състав, с което са отделени за разглеждане в отделно съдебно производство предявените от П. М. К., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], бл.Д, ет.1, офис 107, срещу Комисия за отнемане незаконно придобито имущество (КОНПИ), искове за присъждане на обезщетения за имуществени вреди по Закона за държавния служител, а именно:

1. На основание чл.61, ал.2 от ЗДСл обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 07.07.2016г. – 28.08.2018 г. в размер на 2223.26 лв., в резултат на отменена Заповед № ДС-239 от 06.07.2016 г. на председателя на КОНПИ, както и сума в размер на 1419.29 лева - мораторна лихва върху обезщетението, за периода от 11.07.2016 г. до 24.10.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното ѝ изплащане.

2. На основание чл.61, ал.2 от ЗДСл обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 28.08.2018г. до 14.11.2019 г., в размер на 2177.34 лв., в резултат на отменена Заповед № ДС-769 от 28.08.2018 г. на председателя на КОНПИ, както и сума в размер на 919.43 лева - мораторна лихва върху обезщетението, за периода от 28.08.2018 г. до 24.10.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното ѝ изплащане.

3. На основание чл.122, ал.3 от ЗДСл обезщетение за времето, през което не е допускан да изпълнява служебните си задължения - периода от 28.08.2018г. до 14.11.2019г., в размер на 18464.87 лв., както и за сума в размер на 7102.24 лева - мораторни лихви върху обезщетението за недопускане до работа 28.08.2018г - до 14.11.2019г., поради неполучаване на трудово възнаграждение за същия период, считано от падежа на всяко месечно плащане до 24.10.2022г. - датата на депозиране на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното ѝ изплащане.

Съдът съобразява, че производството е по реда на чл.226 от АПК, след като с Решение № 9689 от 09.09.2024 г. по адм.д. № 3165/2024 г. на ВАС, III-то отделение, е отменено и обезсилено Решение № 581 от 24.01.2024 г. по адм.д. № 9678/2022 г. на АССГ, и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав.

Твърди се в исковата молба, че служебното правоотношение на ищеца е прекратено със Заповед № ДС-239/06.07.2016 г. на председателя на КПКОНПИ и със Заповед № ДС-769/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ, двете отменени с влезли в сила съдебни решения. Ищецът претендира, че след двукратно прекратеното служебно правоотношение, възстановено въз основа на влезли в сила съдебни решения, има право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, дължимо на основание чл.7, пар.1 и пар.2 от Директива 2003/88/ЕО и разясненията, дадени в решение на СЕС от 25 юни 2020 г. по съединени дела С-762/18 и С-37/19. След връчване на втората прекратителна Заповед № ДС-769/28.08.2018 г. ищецът претендира, че не е бил допускан да изпълнява служебните си задължения в периода от 28.08.2018 г. до 14.11.2019 г.

Ответникът Комисия за отнемане незаконно придобито имущество (КОНПИ) оспорва исковите в писмен отговор от 29.12.2022 г. и в открито съдебно заседание чрез юрк. С.. Поддържа, че липсват елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Оспорва наличието на реално претърпени вреди, както и причинно-следствена връзка с отменените административни актове. Прави възражение за изтекла погасителна давност по чл.110 и чл.111, б. „в“ от ЗЗД. Сочи, че на ищеца са изплатени обезщетения по чл.104, ал.1 от ЗДСл, поради което не следва да се обезщетяват други имуществени вреди, тъй като правото на обезщетение е лимитирано от ЗДСл. Присъждането на други обезщетения би довело до неправомерно обогатяване на ищеца, който щял да бъде обезщетен два пъти за едно и също нещо. Излага доводи, че след като служебното правоотношение на ищеца е било прекратено, то служителят не би имал право на платен годишен отпуск, респ. на обезщетение за неизползване на такъв. Претендира се отхвърляне на исковите и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения са изложени в писмена защита от 04.01.2024 г.

Представителят на СГП изразява становище за основателност и доказаност на исковите претенции.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна: Със Заповед № ДС-239 от 06.07.2016 г. на председателя на КПКОНПИ е прекратено служебното правоотношение на П. М. К., ЕГН [ЕГН] на длъжност „главен инспектор“ в ТО С. на ТД С. при КПКОНПИ, с ранг III младши, считано от 11.07.2016 г.

С Решение № 4669 от 12.07.2017 г. на АССГ, 25 състав, по адм. дело № 7647/2016 г., потвърдено с Решение № 10549 от 15.08.2018 г. на ВАС, Седмо отделение, по адм.

дело № 10684/2017г., е отменена процесната Заповед № ДС-239/06.07.2016 г. на председателя на КПКОНПИ.

Ищецът П. М. К. подал заявление вх. № ЦУ-01-10843 от 28.08.2028 г. за възстановяване на длъжност „главен инспектор“ в ТО Б., ТД С., за което била издадена Заповед № ДС- 768 от 28.08.2018 г. Определена му е индивидуална основна месечна заплата в размер на 1715 лева.

Със Заповед № ДС-769 от 28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ отново е прекратено служебното правоотношение на П. М. К., ЕГН [ЕГН] на длъжност „главен инспектор“ в ТО С. на ТД С. при КПКОНПИ с ранг III младши, считано от 28.08.2018 г.

С Решение № 1148 от 25.02.2019 г. на АССГ, 39 състав, по адм. дело № 10028/2018 г., е отменена Заповед № ДС-769/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ, с която е било прекратено служебното правоотношение на П. М. К., ЕГН [ЕГН] на длъжност „главен инспектор“ в ТО С. на ТД С. при КПКОНПИ с ранг III младши. Решението съдържа отбелязване, че е влязло в сила на 14.11.2019 г.

Не е спорно по делото, че с Решение № 3166 от 22.06.2020 г. по адм.д.№ 796/2020 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 3476 от 17.03.2021 г. по адм. дело № 7993/2020г. на ВАС, Трето отделение, е отменена Заповед № РД-06-658 от 17.12.2019 г. на председателя на КПКОНПИ, с която на ищеца П. М. К. е разпоредено да се изплати обезщетение на основание чл.104, ал.1 от ЗДСл.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

I. По исквете за обезщетение по чл.61, ал.2 от ЗДСл:

Съдът намира за релевантно позоваването от ищеца на решение на СЕС от 25 юни 2020 г. по съединени дела С-762/18 и С-37/19, според което практиката на Съда относно правото на платен годишен отпуск на работник, който поради болест не е бил в състояние да упражни правото си на посочения отпуск през референтния период и/или периода на прехвърляне, определен в националното право, е съответно приложима към хипотеза като разглежданата в главните производства по всяко от настоящите дела, при която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, не е полагал действително труд за работодателя си през периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа (т.70).

Следователно работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, има право да иска платен годишен отпуск в целия полагам размер за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа вследствие на тази отмяна (т.78).

По изложените съображения на първия въпрос по дело С-762/18 следва да се отговори, че член 7, параграф 1 от Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това че през този период не е полагал действително труд за работодателя (т.81).

Както следва от точка 78 от настоящото решение обаче, работникът, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, може да иска платен годишен отпуск в целия полагаем размер за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа вследствие на тази отмяна (т.86).

По изложените съображения на втория въпрос по дело С-762/18 и на единствения въпрос по дело С-37/19 следва да се отговори, че член 7, параграф 2 от Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение — след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа (т.89).

В случая не е спорно, че след отмяната на Заповед № ДС-239/06.07.2016 г. на председателя на КПКОНПИ, ищецът е възстановен на длъжност със Заповед № ДС-768/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ, считано от 28.08.2018 г. и от същата дата със Заповед № ДС-769/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ отново е било прекратено служебното правоотношение. Изложеното определя период на обезщетението по чл.61, ал.2 от ЗДСл, претендирано от Заповед № ДС-239/06.07.2016 г., считано от 07.07.2016 г. до 28.08.2018 г.

С изложеното се явява изпълнена хипотезата по т.87 о Решение на СЕС по съединени дела С-762/18 и С-37/19: „Когато съответният работник, също както заинтересованите работници по всяко от настоящите дела, отново е уволнен, след като е бил възстановен на работа вследствие на отмяната на незаконното му уволнение, той може да иска на основание член 7, параграф 2 от Директива 2003/88 обезщетение за неизползван годишен отпуск при новото уволнение, включително за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа“.

Относно размера на обезщетението по чл.61, ал.2 от ЗДСл, претендирано от Заповед № ДС-239/06.07.2016 г. за периода от 07.07.2016 г. до 28.08.2018 г. съдът кредитира изчисленията на първите два реда на таблица на стр.9 от заключение на съдебно-счетоводна експертиза, прието в о.с.з на 22.01.2025 г. Сборът на посочените суми определя размер на обезщетението от 2223.26 лв. Според дадените от вещото лице пояснения в о.с.з. на 22.01.2025 г. при определяне на този размер на обезщетението по чл.61, ал.2 от ЗДСл експертът е съобразил изплащането на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в другите администрации, в които е работил К. (БАБХ и ИАЖА).

С уточнителни молби от 23.01.2025 г. и от 13.02.2025 г. ищецът уточнява периодите и размерите на исковите си претенции по чл.61, ал.2 и ал.3 от ЗДСл, претендирани в резултат на двата отделни и отменени като незаконосъобразни актове - Заповед № ДС-239/06.07.2016 г. и Заповед № ДС-769/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ. С втората уточнителна молба претенцията за мораторна лихва е конкретизирана, считано от 11.07.2016 г.

Според задължителното тълкуване, дадено в т.4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. по тълк.дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВСК, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и на погасителната давност за предявяване на иска за

неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В случая, отменителното съдебно решение е влязло в сила на 15.08.2018 г., от която дата тече погасителната давност по чл.110 и чл.111, б „в“ от ЗЗД. Считано от визираната дата 5-годишната давност по 110 от ЗЗД изтича на 15.08.2023 г. Предявеният на 24.10.2022 г. иск е в този период, поради което възражението за погасяването му по чл.110 от ЗЗД е неоснователно. При предявена на 24.10.2022 г. искова молба, погасена по давност е всяка претенция за лихви за забава по чл.111, б „в“ от ЗЗД в 3-годишен период преди тази дата, т.е. преди 24.10.2019 г. Ето защо, обезщетението по чл.61, ал.2, вр. ал.3 от ЗДСл в размер на 2223.26 лв., претендирано от Заповед № ДС-239/06.07.2016 г., следва да се присъди със законната лихва, считано от 24.10.2019 г. до окончателното му изплащане.

По отношение на втората Заповед № ДС-769/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ съдът намира, че не са изпълнени предпоставките по член 7, параграф 2 от Директива 2003/88 за присъждане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Действително, спрямо тази заповед е изпълнена отрицателната процесуална предпоставка по чл.204, ал.1 от АПК с оглед нейната отмяна по съдебен ред с Решение № 1148 от 25.02.2019 г. на АССГ, 39 състав, по адм. дело № 10028/2018 г., влязло в сила на 14.11.2019 г.

Установява се от мотивите на Решение № 3166 от 22.06.2020 г. по адм.д.№ 796/2020 г. на АССГ, че със заявление вх.№ ЦУ01/31471 от 09.12.2019 г. К. е поискал изплащане на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл, за което е издадена Заповед № РД-06-658 от 17.12.2019 г. на председателя на КПКОНПИ, отменена с посоченото решение на АССГ. След влизане в сила на съдебното решение е издадена Заповед №ДС-34 от 29.03.2021 г. на председателя на КПКОНПИ, с която е разпоредено на ищеца П. К. да се изплати обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл за периода от 6 месеца, считано от 28.08.2018 г. до 28.02.2019 г. при основно месечно възнаграждение от 2259 лв. или общо в размер на 13554 лв., изплатено с фиш за получено възнаграждение за м.май 2021 г. (л.91-92).

Съвкупната преценка на така установените обстоятелства навежда съда на извод, че след влизане в сила на отменителното съдебно решение на 14.11.2019 г. и в съответствие в с чл.122, ал.1 от ЗДСл ищецът е възстановен на длъжността преди прекратяването. В този случай и съгласно член 7, параграф 1 от Директива 2003/88 той има право след 14.11.2019 г. реално да ползва платения годишен отпуск, който би ползвал в периода от 28.08.2018 г. до 14.11.2019 г., ако служебното му правоотношение не беше прекратено незаконосъобразно със Заповед № ДС-769/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ. Не е изпълнена втората предпоставка, която е изпълнена по отношение на предходната Заповед № ДС-239/06.07.2016 г., а именно след съдебната й отмяна, служебното правоотношение отново да е прекратено. Единствено в този случай и съобразно забраната за компенсиране на платения годишен отпуск по чл.61, ал.1 от ЗДСл, служителят би имал право на обезщетение по чл.61, ал.2, вр. ал.3 от ЗДСл.

По изложените съображения следва да се отхвърли искът по чл.61, ал.2, вр. ал.3 от ЗДСл за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск с резултат на Заповед № ДС-769/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ.

II. По иска с правно основание чл.122, ал.3 от ЗДСл:

Съгласно чл.122, ал.3 от ЗДСл когато възстановен по реда на ал. 1 държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на

обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения.

Ищецът претендира, че не е допускан да изпълнява служебните си задължения в периода от 28.08.2018г. до 14.11.2019г. От доказателствата по делото се установява, че след отмяната на Заповед № ДС-239/06.07.2016 г., ищецът е възстановен на длъжност със Заповед № ДС- 768/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ, считано от 28.08.2018 г. и от същата дата със Заповед № ДС-769/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ, служебното му правоотношение отново е било прекратено. С изложеното не се явяват изпълнени предпоставките за обезщетение по чл.122, ал.3 от ЗДСл. След като служебното правоотношение е било прекратено, считано от 28.08.2018 г., то за органа по назначаване не съществува задължение за допускане на служителя до изпълнение на длъжността.

В идентичен смисъл е Решение № 1787 от 15.02.2024 г. по адм. д. № 3048/2023 г. на ВАС, Пето отделение, и цитираната в него съдебна практика: „Неоснователно е искането на И. да се присъди обезщетение и за 25.09.2019 г., поради новото прекратяване на служебното му правоотношение със заповед ЧР-118/25.02.2019 г. Недопускането до изпълнение на съответната длъжност касае фактически действия, като издаването на последваща заповед за прекратяване на служебното правоотношение въвежда нов юридически факт. В случая служителят не е допуснат реално да изпълнява служебните си задължения от датата след подаването на заявлението за възстановяване - 22.02.2019 г. Новото прекратяване на служебното му правоотношение на следващия работен ден - 25.02.2019 г. е предпоставка за обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл, поради установената от доказателствата по делото незаконосъобразност и на тази заповед, като съответно не е налице тази по чл. 122, ал. 3 ЗДСл“.

По изложените съображения е дължимо отхвърляне и на иска за присъждане на обезщетение по чл.122, ал.3 от ЗДСл.

При този изход на спора разноски в полза на ищеца следва да се присъдят в хипотезата на чл.78, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК. Видно от Решение № 28348 от 29.12.2024 г. по адм.д.№ 9040/2024 г. по описа на АССГ, 12-ти състав, на ищеца са присъдени разноски в размер на 1862 лв., в които влизат: съразмерна част от 1500лв. депозити за вещи лица при първоначалното разглеждане на спора, 3400 лв. адвокатско възнаграждение при първоначалното разглеждане на спора, 70.00 лв. държавна такса за касационна жалба, 1000 лв. адвокатско възнаграждение пред ВАС. Тези разноски са присъдени от АССГ, 12-ти състав, по адм.д.№ 9040/2024 г. при съобразяване, че първоначалната искова молба е предявена за 23 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди и 63 310лв. обезщетения за имуществени вреди.

В настоящето производство претенциите за имуществени вреди са предявени и се поддържат, както следва: 2223.26 лв. за обезщетение по чл.61, ал.2 от ЗДСл от Заповед № ДС-239/06.07.2016 г., 2177.34 лв. за обезщетение по чл.61, ал.2 от ЗДСл от Заповед № ДС-768/28.08.2018 г. и 18 464.87 лв. за обезщетение по чл.122, ал.3 от ЗДСл, или общо в размер на 22865.47 лв. за имуществени вреди. Уважени са за сумата от 2223.26 лв. имуществени вреди. От първоначално заплатените 900 лв. депозит за вещи лица при

първоначалното разглеждане на спора съразмерно на уважената част от исковите за имуществени вреди се дължат 87.51 лв. От адвокатското възнаграждение при разглеждане на спора пред АССГ и ВАС общо в размер на 4400 лв. съразмерно на уважената част се дължат 427.82 лв. За заплатената държавна такса за първоначално разглеждане на спора в размер на 50 лв. и за касационна и за частна жалби пред ВАС общо в размер на 100 лв. (общо в размер на 150 лв.) се дължат разноски в размер на 14.58 лв. За направените в настоящето съдебно производство разноски за съдебно-счетоводна експертиза в размер на 922.00 лв. се дължат 89.65 лв., или общо разноски в размер на 619.56 лв.

Видно от договор за правна защита и съдействие от 21.01.2025 г. на л. 292 от делото е договорено адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата. По силата на чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в полза на адв. А. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 522.33 лв.

На ответника, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, вр. л.144 от АПК, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, Първо отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Комисия за отнемане незаконно придобито имущество, [населено място], пл. „Света Неделя“ № 6, да заплати на П. М. К., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес]00, на основание чл.61, ал.2, вр. ал.3 от ЗДСл обезщетение за имуществени вреди, представляващо неизползван платен годишен отпуск за периода от 07.07.2016 г. до 28.08.2018 г. поради отменена Заповед № ДС-239/06.07.2016 г. на председателя на КПКОНПИ, в размер на 2223.26 лв., ведно със законната лихва, считано от 24.10.2019 г. до окончателното му изплащане, както и сторените по делото разноски общо в размер на 619.56 лв.

ОТХВЪРЛЯ исковите, предявени от П. М. К., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес]00, срещу Комисия за отнемане незаконно придобито имущество, [населено място], пл. „Света Неделя“ № 6, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, представляващо неизползван платен годишен отпуск на основание чл.61, ал.2, вр. ал.3 от ЗДСл за периода от 28.08.2018 г. до 14.11.2019 г. поради отменена Заповед № ДС-769/28.08.2018 г. на председателя на КПКОНПИ, както и за обезщетение за имуществени вреди на основание чл.122, ал.3 от ЗДСл поради недопускането му до работа в периода от 28.08.2018г. до 14.11.2019г.

ОСЪЖДА П. М. К., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес]00, да заплати на Комисията за отнемане незаконно придобито имущество, [населено място], пл. „Света Неделя“ № 6, юрисконсултско възнаграждение в

размер на 100 лв.

ОСЪЖДА Комисия за отнемане незаконно придобито имущество, [населено място], пл. „Света Неделя“ № 6, да заплати на адвокат Я. К. С. – А. от САК, личен № [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], бл.Д, ет.1, офис 107, на основание чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата адвокатско възнаграждение в размер на 522.33 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: